

חַת־ת לַשַּׁבָּת קוֹדֵשׁ פְּרֻשֵׁת שׁוֹפְטִים פְּרָקִי אָבוֹת – פְּרָק ו' ב' אֱלוֹל ה'תשפ"ג – שְׁנַת הַקְּהֵל

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִישׁ / שְׁבִיעֵי עִם רִשִׁי

מֹשֶׁה רַבֵּנוֹ אָמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְהִשְׁתַּדֵּל לְכָרוֹת בְּרִית שְׁלוֹם עִם הַגּוֹיִים לִפְנֵי שְׁתוֹקְפִים אוֹתָם וְעַל מַצּוֹת
"עֲגָלָה עֲרוּפָה".

ה' הבטיח לבני ישראל את הערים שבארץ ישראל. בני ישראל צריכים לוודא שהאנשים הגרים
בערים האלו עוזבים אותם.

אבל אם בני ישראל נלחמים במלחמה עם עיר אחרת, הם צריכים קודם כל לנסות ולכרות ברית
שלום עם האנשים המתגוררים בה. אם הם רוצים לכרות ברית, הם יכולים לשלם מסים ולעבד עבור
בני ישראל וכך ישאירו אותם בחיים.

(מְדַבֵּר כְּאֵן רַק עַל עָרִים רְחוֹקוֹת מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כְּדֵי שֶׁבְנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִלְמְדוּ מֵהֶם חֵס וְשְׁלוֹם עֲבוּדָה
זָרָה).

אבל אם הם לא רוצים לכרות ברית שלום, יש להלחם בהם.

אפשר לשמור את רכושם ואת בהמותיהם. אבל עדין גם כשנלחמים, אסור לכרות עצי פרי "כי
האדם עץ השדה?" מפני מה אתה כורת את העץ? אתם נלחמים באנשים לא בעצים.

כעת מלמד משה את בני ישראל אודות עגלה ערופה.

אם חס ושלום מוצאים אדם מת בשדה. אף אחד לא יודע מי הרג אותו, בית הדין מגיע ורואה את זה.
בית הדין מודד לראות מהי העיר הקרובה ביותר.

זקני העיר הקרובה ביותר למקום שבו נמצא ההרוג, לוקחים עגלה צעירה והורגים אותה בעמק בו
לא צומח כלום כדי שתהיה לכפרה עבור האדם שנהרג.

זו בהמה צעירה שמעולם לא ילדה, במקום שלא מצמיח שום דבר - כדי לכפר על אשם שהרג יהודי

שלא יוכל עוד "לגדל מצות ומעשים טובים".

הזקנים אמרים: "זו אשמתנו שהאדם הזה נהרג" והכהנים אמרים "ה' בבקשה כפר לעם ישראל", וה' סולח להם.

כמוכן אם מוצאים את האדם שעשה זאת מאחר יותר, יש להעניש אותו כראוי.

תהלים / יום ב' לחדש פרקים י' - י"ז

בפרק י"א בתהלים מדבר על כך שה' מביא צרות על הצדיקים אבל הם באמת לטובתו. בפסוק האחרון נאמר "צדיק ה' צדקות אהב" - ה' אוהב לתת צדקה. כאשר ה' נתן את התורה, יכלנו להרגיש את ה' בעולם ולעזור לכל העולם פלו לדעת את ה'. זה סוג הצדקה הנעלה ביותר שה' יכל לתת לנו.

תניא / אגרת הקדש סימן י' (ב' אלול שנה פשוטה)

לצדקה יש כח מיחד לעזור לקיום מצוות התשובה, עוד יותר מכל מצוה אחרת. באגרת הזו של האדמו"ר הזקן נראה מדוע.

כל הדברים הגשמיים בעולם, צריכים שיהיו במנוח הנכון. יותר מדי אכל זה לא טוב, ופחות מדי אכל גם זה לא טוב.

היות והמצוות הן גשמיות הן צריכות להעשות במדה הנכונה כדי שנוכל לקבל את החיות הראויה מהם זו הסיבה שהשופר למשל, צריך להעשות באפן מסויים, הלולב צריך להיות בארך מסויים, סכה לא יכולה להיות נמוכה מדי ולא גבוהה מדי, וכן הלאה.

צדקה היא גם מצוה שיש לה "מדה". צדקה היא מצוה חשובה שמביאה חיות לכל העולם - היא אחת המצוות שמחזיקות את העולם (על שלושה דברים העולם עומד... ועל גמילות חסדים).

הגמרא אומרת כי כאשר נותנים הרבה צדקה, אין לתת יותר מחמש (חמישית שם אחד מכל חמשה שם שמרויחים) כמוכן, צריך לתת לפחות מעשה, עשר אחוז מכל מה שמרויחים. זוהי המדה של מצוות הצדקה.

קיום המצוה במדה הראויה מביאה את חיות ה' במדה הנכונה לעולם. מחר בעזרת ה' נראה סוג נוסף של צדקה שמביאה חיות חזקה יותר ושונה לתוך העולם.

היום יום / ב' אלול

לכל יהודי טמון אוצר של מדות טובות בתוכו. תפקידנו לעזור את עצמנו ואת האחרים לעמל ולמצא את האוצר הזה.

דמינו לעצמכם שמישהו אומר לכם שישנם יהלומים בחצר האחורית של הבית שלכם. הוא בטוח שישנם יהלומים שם, הוא רק לא בטוח באיזה עומק הם טמונים. אולי הם בגובה, או אולי הם עמוק למטה. האם הייתם יוצאים ומתחילים לחפר?

האדמו"ר הרי"צ אומר שכל יהודי הוא כמו ארץ חפץ שבה טמונים יהלומים. היהלומים בכל יהודי הם יראת שמים, אהבת ישראל ומדות טובות. ישנם יהודים שהיהלומים מנחים ממש כאן בהשג יד, אצל יהודים אחרים יתכן ויהיה קשה למצוא, אבל הם נמצאים בודאות!

איך יתכן שיהיו אנשים שיחפרו למשך כמה דקות ואז יתיאשו ויחזרו פנימה, ואנשים אחרים ימשיכו לחפור עד שימצאו את היהלומים?

זה נקרא "רצון". אם אדם רוצה באמת למצוא יהלומים, הוא ימשיך ויעמיק לחפור. אם אתה באמת רוצה למצוא את הכחות המיוחדים ביהודי אחר, או אפילו את הכחות המיוחדים שלך, אתה לא תתיאש. תמשיך לנסות ולמצא אותם. וזו העבודה שלנו - לוודא שאנו רוצים את היהלומים, לוודא שאנו באמת רוצים לעזור ליהודי אחר להתנהג כמו יהודי ואז בודאי נצליח.

ספר המצוות / מצוות לא תעשה קי"א, רט"ו

היום לומדים את הפרק האחרון בספר הפלאה, ומתחילים ספר חדש ברמב"ם שנקרא ספר זרעים. בספר החדש נלמד על כל המצוות הקשורות בזריעה וצמחים.

לומדים מצוה אחרונה על חרם, **מצוות לא תעשה קי"א**, לאדם אסור לשנות את דעתו על משהו שנעשה לחרם ובמקום זה לפדות - לתת את תמורתו. הוא צריך לתת בדיוק את הדבר שאמר שיתן לבהו.

מצוה נוספת שלומדים, **מצוות לא תעשה רט"ו** עוסקת בכלאים. ערבוב של זרעים. בארץ ישראל אסור לשתול שני סוגי זרעים יחד. ובכל העולם אסור להכליא - לחבר שני סוגי עצים בכח כדי שיצמחו יחד. על המשמעות נלמד ברמב"ם של היום.

רמב"ם / הלכות ערכין וחרמין פרק ח', הלכות כלאים פרקים א', בי

ברמב"ם לומדים את סוף ההלכות על חרם.

פרק ח' - (הפרק האחרון בערכין) בט"ו אדר, שושן פורים, בית הדין בודק את התרומות שקבלו במשך כל השנה לבית המקדש ואוספים את הכסף יחד עם מחצית השקל שאספו, כדי שיהיו מוכנים לשמש לבדק הבית ולכלל הדברים שיש בהם צורך בבית המקדש. יש למכור את כל הדברים, כיון שבבית המקדש משתמשים רק בכסף. מה עושים בימינו אם אדם רוצה להקדיש מתנה כזו? מה עושים אתה?

לאדם אסור להשתמש בה, זהו חרם. הוא צריך לשים בצד עד שיוכל לתת לבית המקדש או עד שהדבר יתקלקל. הרמב"ם מזכיר לנו לא לתת את כל הכסף לצדקה, אלא רק מה שאדם יכול להרשות לעצמו (בתניא באגרת התשובה האדמו"ר הזקן אומר שזה תקף רק לאדם שאין לו עברות. על מנת לעשות תשובה אדם יכול לתרום יותר מכה, כמו שאדם חולה מוכן לשלם סכום גדול מאוד על מנת להבריא).

כעת מתחילים ללמד את הלכות כלאים בספר זרעים:

פרק א' - לומדים על שני סוגי כלאים, שאסור לנטע יחד. ישנם כלאי זרעים - יותר מסוג אחד של זרעים או שתילים, וכלאי אילנות - חבור של שני סוגי עצים.

ישנם שלושה סוגים של צמחים שאפשר לאכל: תבואה, קטניות וירקות. הרמב"ם אומר שמתר לנטע סוגים אחרים של זרעים (שלא שיכים לשלשת הסוגים האלה) יחד, על מנת ליצור תרופות.

פרק ב' - מה קורה אם אדם מבחין שבשדה שלו בטעות נטעו סוגים שונים של זרעים? איך הוא יכול לתקן זאת? ישנן הלכות רבות מה עליו לעשות. כל שנה, בית הדין מזכיר לכלם לבדק את השדות שלהם כדי לוודא שאין בהם כלאים. בט"ו אדר (כמו בערכין) בית הדין מסתובב ובודק את השדות של כלם.

דרכי החסידות / חדש אלול

במהלך חדש אלול תוקעים בשופר מדי יום.
מדוע? כדי לעורר אותנו ולהזכיר להתנהג כפי שה' רוצה.
אולם לא תוקעים בשופר רק פעם אחת, עושים זאת מדי יום, כדי לזכור במשך כל החודש.
אנו רואים ששמיעת השופר עוזרת לנו לזכור יותר.
הרבי אומר שכדאי גם לתקוע בשופר עבור אנשים אחרים – כך תהיה עוד יותר יראת שמים
בשומעים זאת שוב.